

ρωσιν όμως αὐτῆς ἐνόμισεν οὐ μικροῦ διαφέροντος ἄξιον νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ τὴν σχέσιν τῶν διαφόρων ἡμέρων καὶ θεραπευομένων φυτῶν πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας ἣν καταλαμβάνουσι, τὴν πρόσδοον αὐτῶν κ.τ.τ.

Διὸ ἐν τέλει τοῦ βιβλίου παραθέτει πίνακα στατιστικόν, ὃν καὶ ἡμεῖς παραθέτομεν ἐνταῦθα, λαβὼν τὰς ἐπ' αὐτοῦ σημειουμένας πληροφορίας παρὰ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν. (Ἵρα πίνακα.)

Συγκρίνοντες νῦν τὰ διάφορα ἐν Ἀττικῇ θεραπευόμενα φυτὰ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένης ἐκτάσεως, ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἔρχονται τὰ σιτηρὰ (ἅτε καταλαμβάνοντα 162, 287 τετραγ. στρέμματα, ἐξ ὧν 101,900 ἀνήκουσι μόνῳ τῷ σίτῳ.) Δεύτερον ἔρχεται ἡ ἄμπελος, τρίτον ἡ εἰλαία, τέταρτον αἱ ὀπώραι καὶ τὰ λάχανα, εἶτα δὲ τέλος αἱ μεταξὺ τῶν 1000 τετραγ. στρεμμάτων περιλαμβανόμενα μικρότερα ἑραπειῶν. Ἡ σειρά λοιπὸν εἶνε ἡ ἐξῆς:

Σιτῶνες	162,287	βασιλικά τετραγ. στρέμμ.
Ἀμπελώνες	39,344	»
Ἐλαιῶνες	12,585	»
Μηλώνες καὶ		
Λαχανῶνες	2,701	»
Ὀσπριῶνες	837	»
Βαμβάκῶνες	636	»
Ἐρυθροδανῶνες	350	»
Καπνῶνες	93	»
Σικυῶνες	50	»
Γεωμηλεῶνες	50	»
Σησαμῶνες	8	»

Τοιοῦτον εἶνε τὸ περιεχόμενον τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Heldreich «Περὶ τῶν φυτῶν τοῦ Ἀττικοῦ πεδίου», οὗτινος συνεπτύξαμεν τὰ μέγιστα τὸ καθαρῶς ἐπιστημονικὸν μέρος. Οὕτω δι' αὐτοῦ προσίθεται σπουδαία συμβολὴ εἰς τὴν φυτολογίαν τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ὁμολογουμένως διὰ τῶν ἀκαμάτων ἐρευνῶν πολλῶν φυσιοδιδῶν, ἰδίως όμως τοῦ κ. Θ. Ὀρφανίδου καὶ κ. Θ. Ἐλδράιχ, κατέστη καὶ καθίσταται ὁσημέρῃ γνωστοτέρα καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς ἀλλοθῶπούς. Εἶθε ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν νὰ εὐρεθῶσιν ὅμοιοι ἐρευνηταὶ καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀγνώστων τμημάτων τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, τῆς Ζωολογίας δηλ. καὶ τῆς Ὀρυκτολογίας.

Κατὰ τὸ Almanach de Gotha τοῦ 1877, ἡ σχέσις τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν χωρικὴν ἔκτασιν ἔχει ὡς ἐξῆς εἰς τὰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης: Βέλγιον (κατὰ τετραγ. χιλίωμ.) 181 κάτοικοι, Κάτω Χῶραι 116, Μεγ. Βρεττανία καὶ Ἰρλανδία 106, Ἰταλία 93, Γερμανία 79, Γαλλία 63, Ἑλβετία 64, Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία 61, Δανία 50, Πορτογαλλία 48, Ἰσπανία 33, Ἑλλάς

29, Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, Ῥουμουνία καὶ Σερβία 28, Ῥωσία 14, Σουηδία 10, Νορβηγία 6.

Ὁ ἐξ Ἑλλήνων ἔλκων τὸ γένος ἐν Γαλλίᾳ δὲ ποιούμενος τὰς διατριβὰς λόγιος Κ. Β. Yemoniz (Γεμενῆς) ἀνέγνωσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ ἐν Λουγδούνῳ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῆς φιλολογίας καὶ τῶν τεχνῶν τὴν ἀξίαν λόγου καὶ τὰ πολὺ ἡμᾶς ἐνδιαφέρονταν πραγματεῖαν, ἣς παρέχομεν ἐν τοῖς ἐξῆς μεταφράσειν, τὴν ὅποιαν καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλάδιῳ ἐξέδοκα.

Ὅτε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ὀ σταυροφορίας ἐκυρίευσαν οἱ Φράγκοι τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐνεθρόνισαν ἐν αὐτῇ λατίνον αὐτοκράτορα, τὸν Βαλδουίνον, κατέλαβον καὶ πολλὰς χώρας τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἐν αἷς ἐνεφύτυσαν τὸ ἐν τῇ Δύσει τότε κρατοῦν τιμαριωτικὸν σύστημα καὶ πάντα τὰ νόμιμα αὐτοῦ. Αἱ Ἀθῆναι τότε μεταξὺ ἄλλων, ἡ μεγαλόνομος πατρίς τοῦ Περιλλεύου, μετεμορφώθη εἰς φοραγικὸν δουκάτον, οὗτινος ἀπὸ τοῦ 1205 μέχρι τοῦ 1311 ἦσαν Γάλλοι δούκες, ἀπὸ τοῦ 1311 μέχρι τοῦ 1387 Ἰσπανοὶ καὶ ἔατοε μέχρι τοῦ 1458 Ἰταλοὶ, ὅποτε περιήλθον καὶ αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ζυγὸν, ὅφ' ὃν ἐπέπρωτο ὀλόκληρον τὸ πολυπαλὲς ἡμῶν γένος ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας νὰ δουλεύσῃ.

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΔΟΥΚΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, ἦν τὸ πάλαι διήνουν οἱ μεμνημένοι οἱ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς πορευόμενοι εἰς τὸν τῆς Δήμητρος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τοῦ διαχωρίζοντος τὸ Ἀττικὸν πεδῖον ἀπὸ τοῦ Μεγαρικοῦ, κεῖται τὸ χωρίον Δαφνί, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα δηλοῖ ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἤτό ποτε ἱερὸς τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου, ἅμα εὐλίγον ἀπομακρυνθῆς τοῦ χωρίου βλέπεις δεξιὰ τὰς Ἀθήνας, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸν Ἰμπετῶν, πέραν δὲ τοῦ πρώτου τούτου ἐδάφους, διακρίνεις ἡ μᾶλλον μαντεύεις ἀναμέσον τῆς χρυσιζούσης τῆς θαλάσσης ὀμίχλης τὸ Σούνιον. Ἀριστερὰ φαίνεται ἡ Ἐλευσίς καὶ πέραν ἔτι τῆς Μεγαρίδος τὰ ἄρη, καὶ μεταξὺ Σουνίου καὶ Ἐλευσίνοσ διαφαίνεται ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Φαληρικόν, τῆς Ἐλευσίνοσ ὁ κόλπος καὶ αὐτὴ ἡ νῆσοσ ἡ ἱμερτῆ. Ἡ ἐναρμόνιοσ καλλονὴ τῆς θαυμαστῆσ ταύτης θεᾶσ καταμαγεύει τοὺς ὀφθαλμοὺσ καὶ ἀφαρπάζει τὴν φαντασίαν, μέγα δ' εἶνε τὸ γόητρον, ὃ ἐξασκουσίαν ἐπὶ τὸν νοῦν τοῦ περιηγητοῦ οἱ μεγαλόνομοι οὗτοι τόποι. Καὶ ὅμως ἄλλο τι προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν μου, ὅτε ἐπεσκέφθην τὸ Δαφνί. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου ὕψονται παλαιοῦ μοναστηρίου τὰ εῖρεπια. Οὕτε τῆσ τοποθεσίασ τὸ γόητρον οὕτε ἡ μικρὰ ἀπὸ τῆσ πρωτεύουσης ἀπόστασις οὕτε τὸ κατάλληλον τοῦ τόπου εἰς συνοικισμὸν προέτρειψαν τοὺσ νῦν καλογήρους νὰ παλινορθώσωσι τὸ παλαιὸν καὶ κατερειπωμένον μοναστήριον. Καὶ ὅμως ἤτό ποτε τοῦτο ὁ Ἁγιοσ Διονύσιοσ τῶν κατὰ τοὺσ μέσοσ αἰῶνας Γάλλων δουκῶν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἐκκλησίασ κατὰ θαυμαστὸν τρόπον διετηρήθη. Ναι μὲν ἀνερπίζουσιν ἄγρικα φυτὰ ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ οἰκοδομημα-

1. Ἐκκλησίασ παλαιοῦ μοναστηρίου ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα ἐόλητοντο οἱ βασιλεῖσ.